

Sygn. akt: III AUa 1250/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **T. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt: VI U 981/13;

zmienia zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że przyznaje T. Z. prawo do emerytury od dnia 15 lutego 2013 r.

Sygn. akt III AUa 1250/13

UZASADNIENIE

T. Z. w złożonym odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 13 lutego 2013 r., odmawiającej przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku, negował dokonane przez organ ustalenia faktyczne, kwestionujące spełnienie przez niego przesłanek nabycia prawa do emerytury, wywodząc, że spełnił także przesłankę stażu szczególnego.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania podnosząc, że ubezpieczony spełnił przesłanki nabycia prawa do emerytury z art. 184 ustawy poza przesłanką stażu szczególnego, z tym, że przesłankę wieku spełnił już po wydaniu zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym wyrokiem z 21 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku zmienił decyzję organu rentowego i przyznał odwołującemu prawo do emerytury poczynając od 1 stycznia 2013 r.

Wydając przedmiotowy wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne:

T. Z. urodził się (...), w okresie od 7 kwietnia 1976 r. do 31 sierpnia 1996 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w G. na stanowisku kierowcy- operatora. Zakład pracy podlegał pod resort budownictwa i wykonywał usługi budowlane dla rolnictwa, budował szkoły na wsiach i fermy. W okresie zatrudnienia odwołujący pracował najpierw jako kierowca - mechanik w pogotowiu technicznym. Jeździł samochodem ciężarowym typu S. (...) o masie powyżej 3,5 tony. Po roku zatrudnienia - od maja 1977 r. - uzyskał uprawnienie do kierowania dźwigami. Od tego czasu stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych - żurawia samojezdnego kołowego.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący legitymował się stażem ubezpieczenia wynoszącym 26 lat, 10 miesięcy i 18 dni i nie był członkiem OFE. Wniosek o świadczenie złożył 15 stycznia 2013 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał odwołanie za zasadne. Przywołał art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 32 tejże ustawy oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podkreślił, że niesporne było, iż T. Z. ukończył już 60 rok życia, jak również, że posiada 25-letni okres zatrudnienia. Organ rentowy zakwestionował natomiast okoliczność, iż odwołujący przepracował 15 lat w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ustalił, że odwołujący w okresie od maja 1977 r. do 31 sierpnia 1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę jako kierowca żurawia samojezdnego. Praca ta spełniała warunki szczególności w rozumieniu Działu V poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do porządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Wobec czego, wnioskodawca wypełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury. Mając to na względzie Sąd Okręgowy zmienił decyzję ZUS i przyznał T. Z. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2013 r. t.j., od pierwszego dnia miesiąca, w którym odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacją organ rentowy wskazując, że przedmiotem zaskarżenia jest data początkowa przyznania prawa do świadczenia.

W apelacji zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności przepis art. 184 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez przyznanie T. Z. prawa do emerytury począwszy od 1 stycznia 2013 r., w sytuacji gdy dopiero w dniu (...)r. osiągnął on wiek 60 lat. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie T. Z. prawa do emerytury od dnia 15 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna skutkując zmianą zaskarżonego wyroku.

Apelujący, jak wskazuje treść apelacji, ograniczył spór wyłącznie do kwestii prawa materialnego określonego treścią przepisu art.100 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z czym kontrolą, zgodnie z określoną przez apelującego granicą zaskarżenia, podlegało jedynie określenie daty, od której ubezpieczony nabył prawo do emerytury. Sąd Okręgowy ustalił ją na 1 stycznia 2013 r. tj. na pierwszy dzień miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie (art. 129 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych j.t. Dz.U.2013.1440 z zm.). Organ rentowy zasadnie argumentował, że na ten moment odwołujący nie spełnił jeszcze wszystkich warunków do uzyskania emerytury, bowiem wymagany wiek 60 lat osiągnął dopiero 15 lutego 2013 r.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy osiągnęli wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury, oraz mają odpowiednio długi okres składkowy i nieskładkowy, przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy. Norma prawna wynikająca z tego artykułu oraz z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 z zm.) wiek wymagany, odnośnie mężczyzn, ustala na 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia). Odwołujący urodził się (...), a zatem wiek 60 lat osiągnął 15 lutego 2013 r. Zatem istotnie, na moment wskazany w wyroku Sądu Okręgowego (1 styczeń 2013 r.) odwołujący nie spełnił wszystkich wymaganych przesłanek. Art. 100 ust. 1 stanowi, że prawo do świadczeń powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. W świetle tych uwag zasadnym jest twierdzenie, że dopiero z dniem 15 lutego 2013 r. ubezpieczony nabył prawo do emerytury. Decyzja przyznająca prawo do emerytury w obniżonym wieku jest bowiem decyzją deklaratoryjną a prawo do tego świadczenia powstaje ex lege z chwilą spełnienia ostatniego warunku jego powstania, którym w przedmiotowej sprawie było osiągnięcie wymaganego wieku (patrz także - SN IIUK 381/12/ motywy/ legalis nr 712226). Data złożenia wniosku, mogła by ewentualnie mieć znaczenie w aspekcie przepisu art. 129 ustawy, co w niniejszej sprawie nie występuje, skoro wniosek został złożony przed powstaniem prawa (patrz także - SN wyrok z 24 stycznia 2001 roku IIUKN 136/00 / zachowujący aktualność także pod rządem art.100 ustawy / legalis nr 54395).

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny zmienił, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., wyrok Sądu Okręgowego w zaskarżonym zakresie w ten tylko sposób, że datę początkową emerytury określił na 15 lutego 2013 r.